

alt Fald maa blive noget forhøjet. Som Forholdene nu ere, har denne Afgift nemlig ingen Interesse eller Betydning for de vestlige Limfjordsbyer, da Skibe med et Dybgaaende af 12 engelske Fod ikke kunne komme ind til disse Byer. Jeg antager, at Grænsen for den forhøjede Afgifts Erlæggelse netop er sat, som den er, fordi det saa ikke berørte disse vestlige Limfjordsbyers Interesser. Men naar nu Uddybningen af Limfjorden er i Orden, er det nok muligt, at Skibe med en noget større Dybde end 12 engelske Fod kunne gaa ind til de vestlige Limfjordsbyer, da jo Uddybningen skal gaa ned til 13 danske Fod. Men det forekommer mig, at der let maa kunne blive Enighed om, at det i alt Fald vilde være en alt for høj Grad af Imødekommen over for Aalborg, dersom Minimalgrænsen for denne Afgifts Erlæggelse saa ikke blev forhøjet saaledes, at den fremdeles ikke kom til at berøre de vestlige Limfjordsbyers Interesser. Thi at Resultatet af Uddybningen blandt andet skulde blive dette, at Aalborg Havn skulde faa en særlig Fordel paa disse Byers Bekostning, tror jeg dog alle kunne blive enige om vilde være for meget af det gode over for Aalborg. Jeg haaber derfor, at den Revision, som snart skal foretages af disse Restemmelser om Hals-Barreafigter, i alt Fald vil føre til, at den almindelige Afgift, som nu svares af alle ved Hals ind- og udgaaende Skibe, helt bortfalder, og at Grænsen for den forhøjede Afgifts Erlæggelse i alt Fald vil blive forhøjet til 13—14 Fod.

Dernæst vilde jeg gerne benytte Lejligheden til at udtale for den højtærede Indenrigsminister, at man i min Kreds, i Salling, med megen Længsel imødeser Indlæggelsen af et fjerde Tog paa Glyngørebanelen. Med Undtagelse af Løgstørbanelen er, saa vidt jeg har kunnet erfare, Sallingbanen den eneste Statsbane, som ikke har fire ordinære Tog daglig i hver Retning. Tybanen fik det fjerde Tog for et Par Aar siden, og Grenaaibanen fik det i Fjor, og man nærer nu det Haab i Salling, at man senest til det kommende Foraar maa faa det fjerde ordinære Tog paa Glyngørebanelen. Der er en meget stor Trafik paa denne Bane, og det er min sikre Overbevisning, at Trafikken der er betydelig større end paa mange andre Baner, der allerede have 4 Tog daglig i hver Retning. Derom vidner ogsaa den Mængde Ekstratog, der nu næsten daglig løbe paa Banen. Det kan derfor vist ikke siges at være ubilligt, naar man ønsker dette fjerde Tog

indført i den nærmeste Fremtid. Nu er det saa, at 2 af de 3 Tog skulle nødvendigvis have Forbindelse med de gennemgaaende Tog til og fra Kjøbenhavn, og de kunne derfor ikke nær faa den Betydning for den lokale Trafik, som de ellers kunne faa. Der bliver egentlig kun et Tog i hver Retning, der særlig kan lægges efter den lokale Trafik, og denne kan derfor ikke blive tilfredsstillende besørget med de Tog, vi nu have. Medens jeg er ved Togplanen, vil jeg gerne støtte en Udtalelse, som det ærede Medlem for Viborg (Rayn) forleden fremsatte, om at faa det første Tog vestfra til Viborg i Forbindelse med det første Tog fra Viborg til Løgstør. Nu gaar dette første Tog Viborg—Løgstør om Morgenen $\frac{1}{2}$ Time, før Toget Vest fra kommer ind, og det er meget ubehageligt for dem, der komme Vest fra og ville til Løgstør, at komme saaledes, at de kunne se Røgen af Toget, der kører til Løgstør, uden dog at kunne komme med. En kort Tid i Fjor var der Forbindelse mellem de 2 Tog, men den er nu atter hævet. Jeg vil gerne støtte det ærede Medlems Ønske om, at denne Forbindelse atter maa blive etableret.

Jeg vil dernæst henvende et Par Ord til den højtærede Kultusminister. Aaret efter Tiendeafsløsningslovens Vedtagelse blev der under 27de April 1895 udsendt et Cirkulære fra Kultusministeriet til Stiftsøvrighederne angaaende Afløsning af Præstetienderne. Om dette Cirkulære kunde der sikkert siges adskilligt, hvad ogsaa har været berørt under tidligere Forhandlinger her i Salen. Det kan sikkert være megen Tvivl underkastet, om dette Cirkulære i al Almindelighed kan siges at være i Overensstemmelse med Lovens Forudsætninger. Dog det skal jeg ikke komme ind paa nu ved denne Lejlighed, men der er en enkelt Bestemmelse i Cirkulæret, som jeg gerne vil fremdrage. Naar en Præstetiende afløses, kan man med Hensyn til Aføsningssummens Udbetaling gaa en af to Veje. Enten kan Indløsningssummen blive staaende i Tiendeafløsernes Ejendomme, og den forrentes da med $3\frac{1}{2}$ pCt., medens $\frac{1}{2}$ pCt. afdrages aarlig, og i Løbet af 60 Aar er det hele saa afdraget. I saa Tilfælde kan Præsten ikke i en længere Aarrække faa væsentlig mere end de $3\frac{1}{2}$ pCt., som Afløserne svare i Rente, han kan kun faa den Rente, der kommer ind i Statskassen. Han kan ikke faa mere end de $3\frac{1}{2}$ pCt., inden Afdragene begynde at løbe saa meget op, saa den Rente, som muligvis kan indvindes af disse Beløb ud over